

והמילחמה נמשכת

נער נהרג. מיטען

התפוצין. השיגרה נמשכת

ברצועת-עזה נהרג נער ערבי מכור רי חיילים, אשר ירו "באוויר". העיתון נים סיפרו על כך בכמה שורות בתחית של ידיעה, מבלי להקדיש לזה אף כותרת קטנה.

זהו מעשה שיגרתי. באוטובוס שנסע מחיפה לירושלים התפוצץ מיטען של חומר-נפץ. תישעה אנשים נפצעו, אחד מהם קשה. זה זכה בכותרות גדולות, אך גם הדיווח הזה לא גרם להתרגשות. והו מעשה שיגרתי.

המדינה התגלה למילחמה הזאת, שבה מפעיל צד אחד מיטעני-חבלה, סכנים, אבנים והפגנות, והצד השני ריות "באוויר", מעצרים המוניים, ער צר, גירוש והרסת בתים.

שום סוף למילחמה זו אינו נראה כאופק, שום צד אינו מסוגל לשים קץ לפעולות הצד השני. הכל מכינים כי

כך היה חלוץ אספקת-הנשק למישטר הרצח המהפכני באיראן.

נרמה כי מאז התגלתה העיסקה, אין לו מנוח. הוא מדבר בלי הרף, בכל כלי-התיקשות, בארץ ובעולם, כורס בלי תיגרלה של חשיפות, גילויים וידיעות.

היער העיקרי: להשמיע ולהכפיש את יועץ ראש-הממשלה לענייני-טרור, עמרים ניר. ניר עצמו מנוע, כמוכן, מלענות — והוא שומר על שתיקה טוטאלית, שהיא בלתי-רגילה בישראל הנוכחית.

התקפת-המחץ של נימרודי על ניר היא פעולת-נקמה בלתי-מוסווית על כך שניר סילק את נימרודי וחבריו — אל שווימר ודוד קימחי — מן העסקים האפלים עם איראן, אחרי שהתחולל בהם משבר בגלל נסיון ישראלי לרמות את האיראנים. נימרודי טוען כי התרמית היתה פרי יוזמת "קצינים ישראליים".

מכיוון שנימרודי וחבריו הם היחיי דים המדברים, וכל העיתונים אוכלים את הגילויים מידיהם, מוצגת תמונה חרצרדית. אילו קנה נימרודי את העיי

צה"ל. כך החליטה השכנוע הממשלה, על פי המלצת שר-הביטחון.

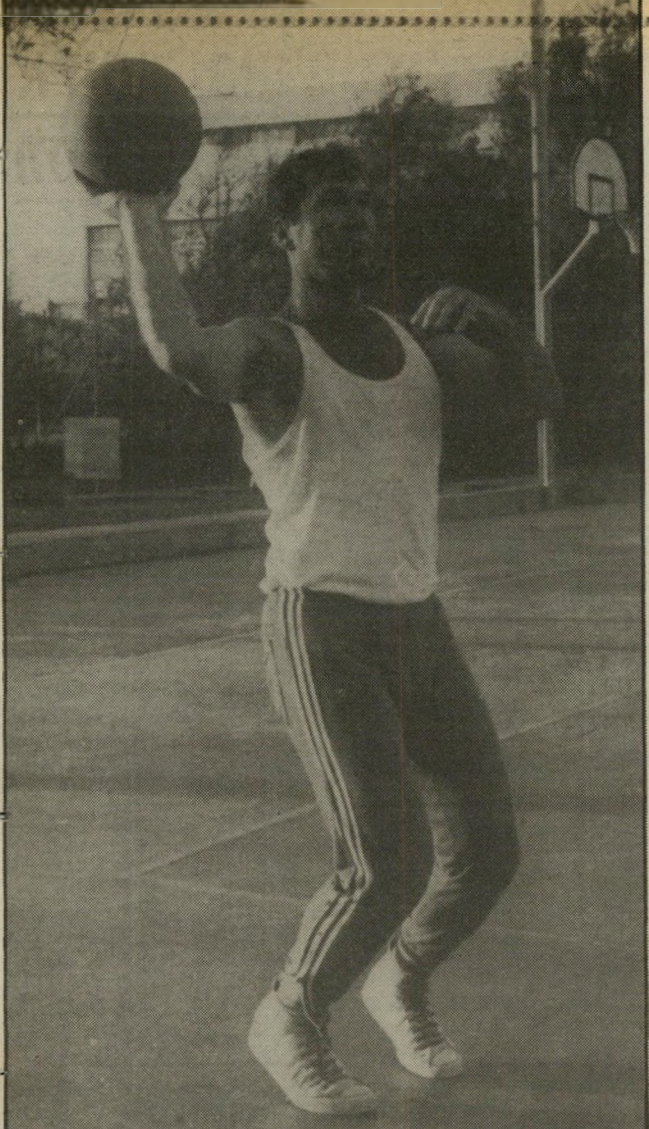
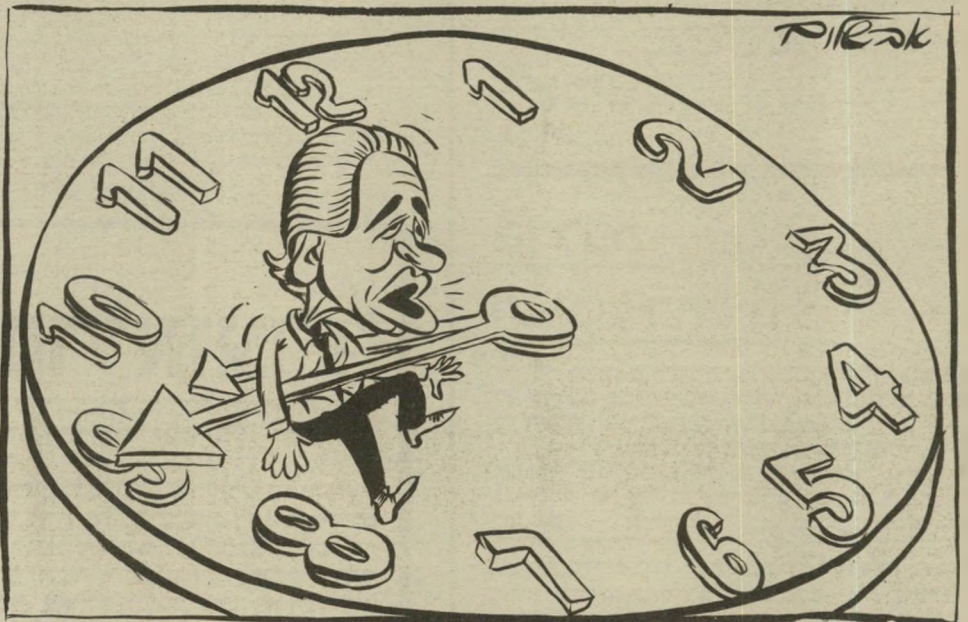
הדבר מאשר מחדש את העובדה שיצחק רבין הוא עתה האדם החזק בממשלה, החוליה המחברת את המערך עם הליכוד.

כמו תמיד, היתה הבחירה אישית לגמרי. לא קרמה לה שום בחינה של השקפות המועמדים השונים. בחירת הרמטכ"ל לא היתה בבחינת הכרעה למען קו ביטחוני-מדיני או ביטחוני-מיקצועי מסויים.

נגר הבחירה הזאת גייס הרמטכ"ל היוצא, משה לוי, את כל כוחותיו. הוא רצה להנחיל את הרמטכ"לות לכך חסותו, אמיר דרורי. אולם גם לוי לא טען כי שומרון מייצג קו שאינו מקובל עליו. היריבות היתה אישית לגמרי. "מילחמת גנרלים".

ירושלם עגומה. משום כך אפשר רק לנחש מה יעשה שומרון, בקבלו לידיו את נס הרמטכ"ל.

דבר אחד ברור: יריבו של שומרון היו אנשי "קבוצת לבנון" — הגנרלים הנושאים באחריות הישירה למלחמת-הלבנון, על תבוסותיה הפוליטיות ומפי

רמטכ"ל-למיועד שומרון הכדור בידו

כפגישת-האקראי המפורסמת בכניסה לוועידה, כי הוא עומד להתקיף אותו מעל בימת-הוועידה, השיב לו מובארכ: "אתה טייס-קרב הרגיל ללחום בליילה, אני טייס-קרב הרגיל ללחום גם ביום וגם בלילה." אילו היה שם עזר וייצמן, גם הוא מפקד-לשעבר של חיל-האוויר, יכול היה לתרום תרומה לשיחה.

צעד ראשון. אין אמת בדיווח כי אילו ביטלה הוועידה את ההסכמה להתלטה 242, היא קבעה דבר המוסכם מומן על כל מדינות-ערב: שאין לקבל את 242 לבדה, אלא שיש להוסיף עליה את ההכרה בזכות העם הפלסטיני להגדרה עצמית. ההחלטה 242 — שהתקבלה בשנת 1967 — התעלמה, כידוע, מעצם קיומו של העם הפלסטיני.

יאסר ערפאת, שהשתתף בוועידה, היה בה גורם חשוב. כל הדיבורים על ירידת השפעתו וחסול הכוח הפוליטי של אש"ף התבררו שוב — בפעם המאה ואחת.

מבחינה ישראלית, המשמעות האימתית של ועידת-כוויית היא כי מדינה, שיש בה שגרירות ישראלית, והמקיימת שגרירות בישראל, חורה לי בימה המוסלמית והערבית. וזהו רק התחלת הדרך, אבל המשמעות איריה.

מי האוייב?

זה היה יוס'חג בשני הצדדים: סקירה אסטרטגית מצרית סיפקה תחמושת לאוייב השלום

לאוייב השלום הישראלי-מצרי בשני הצדדים היה זה יוס'חג. האופוזיציה המצרית פירסמה גאום שנשא שר-הביטחון המצרי, מוחמד עבד-אל-חלים אברע'אלה, בוועידת-ביטחון של מועצת-האומה המצרית. היתה זאת סקירה אסטרטגית מקפת. בין השאר אמר — לטענת העיתון האופוזיציוני — כי ישראל היא האוייב (המשך בעמוד 10)

קרה אחד מן השניים, או שני הדברים גם יחד: הוועידה הסתיימה בכישלון, והיא קיבלה החלטות קיצוניות. בין השאר: היא ביטלה את ההסכמה הערבית להחלטה 242.

כמה מן הפרשנים ראו בכך התרחקות נוספת מן השלום של קמפי דייוויד. שהרי נשיא-מצריים השתתף בוועידה קיצונית זו, והוא שותף להחלטותיה.

מיפנה מהפכני. כרגיל אין הרבה ממש בדיווחים אלה. רובם נובעים מבורות, ואחרים הם סילוף מכוון. בוועידת-הפיסגה קרה דבר שהוא בעל חשיבות מהפכנית בעולם הערבי: מצריים חזרה אל חיק המדינות המוסלמיות. וממילא גם למישפחה הערבית.

היא לא עשתה זאת תמורת התחנות לשלום עם ישראל. להיפך: הנשיא חוסני מובארכ עמד על זכותה של מצריים להחליט בעצמה על גורלה, ולדבוק בשלום הישראלי-מצרי. הוא רחה בזעם את נאומו של נשיא סוריה, חאפס' אל-אסד, שתבע מעל בימת הוועידה ממצריים לבטל את הסכם-השלום. בצורה עקיפה, אך בצורה המובנת לכל ערבי, קרה ככוויית דבר מכריע: מצריים הוחזרה לעולם המוסלמי-ערבי במדינה המקיימת שלום עם ישראל. וזוהי התפתחות בעלת חשיבות עצומה.

ביום ובלילה. אם היה למישוה ספק בכך, הרי ניצל מובארכ את הדיבורים הראשונים, עם שובו לקאהיר, כדי להבהיר את הדברים לחלוטין. בני אום פומכי שפך קיתונות של בוז על אסד. הוא הסביר לעמו כי לא הגיב בני מקום בחריפות על דיבורי אסד, מפני שלא רצה לעזור לאסד לפוצץ את הוועידה, שהחזירה את מצריים למישפחה המוסלמית. את התגובה הנאותה שמר לנאומו על ארמת-מצריים.

פרט פיקאנטי: מובארכ ואסד היו בעבר שניהם מפקדי חילות-האוויר של ארצותיהם. לכן, כאשר אמר לו אסד,

לותריה הצבאיות. יתכן כי לוי, סגן-הרמטכ"ל של מילחמת-הלבנון, דבק כלי כך בדורו מפיני שזה היה אז אלוף פיקוד-הצפון, ובתפקיד זה היה למעשה מצביא המילחמה.

שומרון מעורב במילחמת-הלבנון פחות מכל מועמד אחר לתפקיד. לכן יש לו ההודמנות לעשות מה שלא עשה לוי בכל שנות כהונתו: להסיק את הדסקנות מן הליקויים החמורים שהתגלו בצה"ל בימי המלחמה, ולטוהר את צה"ל מן הירושה העגומה הזאת.

תורות וסדין. נאחר הראיונות האחרונים שלו ריבן שומרון על "טלטה". צה"ל זקוק לטלטה, אמר. זוהי אמירה שהיא גם נכונה מאוד וגם אמיצה. אך המיבחן האמיתי של שומרון יהיה כיכולתו ובחנישותו לחולל טלטה כזאת בפועל, לבדוק מחדש את הרוקטרינות של צה"ל והימיכה האיירוני שלו, את תורות-הלחיי מה וסדר-הכחות.

שומרון קנה את עולמו בכמה שעות: כאשר ניצח על מיבצע-אנטבה. עכשיו נכון לו מיבחן הרבה יותר חמור והרבה יותר ממושך, אם כי פחות זוהר.

יחסים מרחביים

טייס-הקרב חזר

מצריים של קמפי-דייוויד חזרה למישפחת העמים המוסלמיים. זהו העיקר

וועידת-הפיסגה של ראשי 44 המדינות המוסלמיות (בלי לזכור ואיראן) הסתיימה ככוויית. לפי דיווחי העיתונות הישראלית,

תונים והעיתונאים, כפי שקנה מתוכים וסוכנים, לא יכול היה להשיג בימה אודרת יותר.

רברבן בלתי-נלאה. אם יש פטפטן-נשק גדול מנימרודי, הרי זה עדנאן חשוקקי — האיש שהכתיב את עצמו כ.איש העשיר ביותר בעולם, בשעה שכמה מעסקיו נמצאים בהליכים של פשיטת-רגל.

חשוקקי (שהעיתונים המערביים קוראים לו, בטעות, בשם חשוגי) הוא רברבן בלתי-נלאה, השופך את גילוייו על כלי-התיקשות העולמיים. נראה שיש לו כישרון בלתי-רגיל לסבך ראשי-מדינות בעסקיו המפוקפקים, כשי הוא משתמש בשמו של אחד באוני השני, וחוזר חלילה. כך רכש את ליבו של שיעמון פרס, הבטיח לו (לדיברי חשוקקי) פגישה עם יאסר ערפאת, ביקר בחשאי בישראל והבטיח לקשור את פרס עם בתי-המלוכה הסעודי.

בימים האחרונים מוצפים עיתוני העולם בפרטים אינטימיים על מסעות חשוקקי ומיבצעיו הכבירים, חובקני העולם ומוזעזעיתבל, ונדמה כאילו האיש הקטן והשמן, עתיר-השעוריות, הוא המכוון את המדיניות של מדינות המרחב — ובכללן ישראל.

ביטחון

טלטה גדולה

מינוי דן שומרון מסלק מעמדת-המפתח את קבוצת הגנרלים של מילחמת-הלבנון. הוא יכול לפתוח דף חדש

דן שומרון יהיה הרמטכ"ל ה-13 של

למילחמה כזאת יכול להיות רק פיתרון מדיני. והפיתרון המדיני נראה השכנוע רחוק יותר מאשר אייפעם.

עיתונות

פטפטי הנשק

סוחר-נשק טוב הוא סוחר-נשק אילם. זן זה משגשג במחשכים. אך באחרונה נתקפו אחדים מהם בפטפטנות כפיתית

המיסחר בנשק פועל במחשכים. והו עולם תחתון בינלאומי, שאינו אוהב את אוריה-שמש. מכיוון שסחרתו היא המוות, משתדלים העוסקים בו לשמור על אלמוניות.

מינהג זה הופר באחרונה, בישראל ובארצות-הברית. בעיקבות הגילויים על עיסקת-הנשק האיראנית והעיסקה המקבילה עם שכירי-החרב בניקראי גואה, נפרצו כל הסכרים.

נדמה כאילו סוחר-הנשק, שנאלצו לסתום את פיהם במשך שנים, נתקפו לפתע בצורך כפייתי לרבו ולהתפרסם. **שתיקה טוטאלית.** השבוע הגיעה תופעה זו לשיא בישראל. סוחר-הנשק השתוללו בכל העיתונים, מילאו עמודים על גבי עמודים בגילויים על מעשיהם. עד כי נרמה כי כל העיתונים הגדולים במדינה נרכשו על-ידי סוחר-הנשק.

בראש הפסטיבל עומד יעקב נימרודי, האיש שעשה — לדבריו — מיליונים רבים בעסקים עם המישפחה המושחתת של השאה האיראני, ואמר